

CONTES VÍRICS

Elena Solé . Marta Amigo

PARNASS
EDICIONES

PRIMERA EDICIÓ: desembre de 2020

© Elena Solé i Marta Amigo, 2020

© del pròleg, Lola Salmerón, 2020

© de les il·lustracions, les autores, 2020

© d'aquesta edició, Parnass Edicions, 2020

Aragó, 336 baixos · 08009 Barcelona

Tel. 932 073 438

parnassedicions@gmail.com

COBERTA: Ricard Sans [ricardsans.com]

IL·LUSTRACIONS: Elena Solé i Marta Amigo

DISSENY I MAQUETACIÓ: Joan Esteve Munté

IMPRESSIÓ: Liberis

ISBN: 978-84-122620-4-9

DIPÒSIT LEGAL: B 22242-2020

QUALSEVOL FORMA DE REPRODUCCIÓ, DISTRIBUCIÓ, COMUNICACIÓ PÚBLICA O TRANSFORMACIÓ D'AQUESTA OBRA NOMÉS POT SER REALITZADA AMB L'AUTORITZACIÓ DELS SEUS TITULARS, LLEVAT D'EXCEPCIÓ PREVISTA PER LA LLEI. DIRIGEIXI'S A CEDRO (CENTRO ESPAÑOL DE DERECHOS REPROGRÁFICOS, WWW.CONLICENCIA.COM) SI NECESSITA FOTOCOPIAR O ESCANEJAR FRAGMENTES D'AQUESTA OBRA

Com deia Francis Scott Fitzgerald,
pots acaronar les persones amb les paraules.
Avui te les lliurem a tu, estimat amic Isidro Garrido.
Sempre amb nosaltres.

PRÒLEG

Valuoses són les cites que aboquen llum sobre el món cultural, evidenciant que aquest bé comú uneix les persones. Confiem doncs que l'aura creativa que ens envolta afavoreixi la nostra transcendència com a éssers humans, per tant que puguem traspasar l'horitzó de totes les vivències concebibles. Demostrat queda per part de les dones que s'han esplaiat en aquest projecte, escampant les seves pinzellades literàries a dojo. La literatura ens va unir, sí! Afortunades som d'haver compartit més que lletres, i mentre les circumstàncies ho permetin, seguirem el camí marcat pel destí, el mateix que ha possibilitat que el nostre nexse d'unió sigui la terra, els llibres i un dels béns més preuats: els amics. Amb l'Isidre, a qui va dedicada aquesta obra, ens unia la passió per l'escriptura, i l'estima i admiració per la Terra Alta. Les tres també vam sentir la dissort que et rebrega l'ànima quan perds un amic.

Endinsant-me en aquesta obra, he entès clarament el propòsit d'aquestes dones meravelloses. L'Elena i la Marta han volgut plantar-li cara a la pandèmia que pretenia engolir-nos a tots, escrivint sense prejudicis ni recels, sobre

malalties demolidores i virulentes, i permetent-se vomitar tota la rancúnia i tot el rebuig que els han provocat les conseqüències d'aquest maleït virus. Aquesta ha estat la seva recepta per materialitzar el desig de fer immortal el nostre amic. Mai res ni ningú podrà emportar-se la seva essència, els seus relats, el seu somriure...

Com n'han estat d'atrevides i valentes, en fer-ho! Elles han sigut capaces de submergir-se en un guió replet de nafres, varius rebentades i rostres podrits, sense que aquest argument tan esgarrifós pertorbi la seva temprança. S'han aventurat a somiar amb els àngels de l'apocalipsi, i han arriscat parlant de pecats inconfessables. Han anat desplegant el seu art fins i tot arribant a escopir històries marca-des per actes sexuals, executats pels seus protagonistes de forma convulsiva, mentre l'espectre de la mort els esperava seduït per tanta luxúria.

Soprèn l'exquisidesa amb què han relatat crims i trames maquiavèliques, la intrepidesa que han demostrat parlant de responsoris, credos i virtuts teològiques. La capacitat per fer que el lector arribi a compadir-se d'exèrcits atestats de gats famolencs.

Han revifat l'afany de llibertat amb l'impuls de la seva ploma, revelant-nos l'experiència dels passatgers d'un vaixell, enfrontats a un destí carregat d'incertesa.

Rialles histriòniques i ànimes posseïdes aclimataran la vostra lectura, mentre belles guerrerres, i fins i tot el mateix Odin, acariciaran els vostres sentits. Aquestes extraor-

dinàries escriptores no han deixat d'escodrinyar en el més profund del seu enginy, per apropar-nos a hereves de dinasties forjades o a criatures tan enigmàtiques com els atlants o intraterrenals.

La Marta i l'Elena entonen resplendor poètica, precipitant-nos dins unes pàgines completament ensangonades, esquitxades per restes de vísceres esquarterades i pels residus de les secrecions despreses de nafres mal curades.

Contes vírics és més que un llibre, no només ens delecta amb els seus relats, també ens ofrena amb la cuirassa que ens farà invencibles contra la por. Aquesta serà la fermesa que realment ens farà lliures.

Tots, d'una forma o una altra hem patit aquesta pandèmia. No li donem treva, al bitxo. Ell no mereix el nostre acovardiment, la nostra angoixa, la nostra incertesa. Per tots aquells que van perir, mostrem-li el nostre coratge en la vida sent més sensats, més curiosos... Compartim les nostres històries i donem el millor de nosaltres mateixes. Fem realitat allò de «tot anirà bé».

Lola Salmerón

IMMUNE

Elena Solé

No coneixia aquell home però em seguien sorprenent els seus cansats ulls de somiador. M'engolia l'entrepà de mortadella amb olives com cada matí. Havia perdut la noció del temps i no podia saber quants dies feia que em tenia allí tancada, aquell miserable. L'habitació no tenia finestra i els àpats eren els que em donaven una pista de l'hora del dia en què em trobava. Ell havia imposat els horaris i jo em limitava a obeir-lo. Al migdia em portava un bol amb sopa i una salsitxa, i a la nit un plat d'arròs amb ou dur. La dieta venia sent la mateixa que la del primer dia que em van tancar en aquell forat. Algú em va denunciar, va venir la policia a casa meva i se'm van endur. A la cambra tot era d'un color blanc immaculat. Del sostre penjava un llum de led que no s'apagava mai. A la nit baixaven la intensitat i la llum canviava del blanc al blau. Els únics mobles eren una llitera penjada de la paret i una cadira solitària. Una paret feia de separació del bany: un forat a terra que s'enduia tot el que li sobrava al meu cos, i on desaiguava la dutxa. Un rentamans sense mirall completava aquell minúscul aïllament que feia de lavabo. En aquell lloc, les úniques coses que podia fer era menjar i dormir. Havia exhaurit tots els records i pensaments positius en menys de vint-i-quatre hores. Què més podia fer per no tornar-me boja?

Vaig decidir fer un recompte de la gent que havia matat. Era una assassina discreta, pulcra i molt professional, tot i que les meves primeres víctimes no opinarien el mateix.

Em cal reconèixer que, potser perquè van ser accidentals, havien estat uns crims barroers i vulgars, però com en totes les feines la pràctica és essencial. A poc a poc vaig anar perfeccionant la meva facinerosa tècnica. I no vull pecar de falsa modèstia en reconèixer que, d'uns anys ençà, els meus homicidis eren impecables, jo diria que gairebé perfectes! Per això van trigar tant a atrapar-me... Segur que algú m'havia denunciat: amics envejosos, veïns curiosos, competència deslleial. Ves a saber!

El cas és que estava en aquella masmorra esperant que algú em donés una explicació del meu empresonament. No m'havia visitat cap advocat, ningú m'havia aclarit per què m'havien tancat en aquell lloc estrany, incomunicada de la resta de preses. Sols veia un guàrdia tres cops al dia, i sempre era el mateix. No sabia com funcionaven les presons, mai n'havia trepitjat cap. Aquell migdia el guàrdia vingué acompanyat d'una altra persona, no sabia si era un home o una dona degut al vestit que duia. Semblava un astronauta. Em demanà que m'apugés la màniga del pijama gris, que em canviava cada dia després de la dutxa de rigor. Era una de les normes que el meu guardià m'havia explicat el primer dia. L'altra era: obeir sempre les ordres que ell em donés. Obedient, vaig oferir-li el braç al meu sentinella.

Ell es girà satisfet de cara a l'astronauta: doctor, ja li vaig dir que aquesta no posaria resistència. L'home del vestit blanc em clavà una agulla al braç: senyoreta, li trauré una mica de sang per comprovar l'evolució de la malaltia.

Malaltia? Quina malaltia? Què deia aquell paio? És evident que encara es troba en una fase molt inicial. Encara no han aparegut les taques a la cara, ni la caiguda del cabell, tampoc observo cap signe evident de fatiga... De què cony estava parlant, aquell home? Em trobava perfectament! Així li ho vaig fer saber. Ell sense dir res més girà cua i s'endugué els tres pots que contenien la meva sang.

Els dies següents vaig fer-li un munt de preguntes al meu guardià: per què no va vestit amb aquest mono absurd i el casc d'astronauta? Per què ningú m'explica què hi faig, aquí? Quan em deixaran sortir? Quan se celebrarà el judici?... L'home no responia, ignorava que li estigués parlant. Com havia fet des del primer dia del meu captiveri. La interrupció d'aquella persona amb la seva indumentària extravagant i exagerada, va fer que oblidés durant unes hores el recompte de víctimes que havia començat dos dies abans, per distreure la meva ment d'aquella desídia insuportable. Vaig haver de tornar a començar: els primers foren els meus pares, aquells malparits no es mereixien res més! El record dels meus primers anys de vida em portava a reviure escenes esperpèntiques. Els meus pares eren dos espècimens xacrosos i anormals, a banda de ser... germans! Genèticament no tenia moltes possibilitats de sortir gaire «normal», jo. I l'entorn en què em vaig criar tampoc va afavorir un desenvolupament corrent. Jo vaig ser l'única supervivent d'una sèrie d'embarassos no desitjats, resultants de nits de borratxeres i drogues d'aquell parell d'éssers roïns i aviciats. Tenia onze

anys quan els vaig degollar. Fou la nit que el pare em violà, i preveient que aquell no seria el darrer cop que rebria les atencions sexuals d'aquella immundícia humana, vaig decidir posar fi a les nostres relacions familiars. No sabia què era sentir res per una altra persona. De fet, avui dia encara no he sentit mai res per ningú. Era una supervivent, mai m'havien donat res, em vaig criar sola. Potser per això em resultava tan fàcil assassinar. A divuit anys era una experta en arts marcial, tenia una punteria envejable amb qualsevol arma de foc i sabia tot el que cal que sàpiga un sicari per dur a terme una feina perfecta.

Feia estona que comptava morts quan aparegué el meu guardià. No era hora de menjar, el meu estómac així m'ho indicava. Que estrany! Duia una bossa a la mà dreta, i a l'esquerra un munt de roba. «Els metges han comprovat que ets immune al virus. Te'n pots anar.» Quin virus? De què parlava, aquell home? No entenia res. Per descomptat, vaig posar-me la roba que m'oferia i el vaig seguir fins a la sortida d'aquella presó. El passadís era llarg i a banda i banda hi havia portes numerades. Més que una presó, semblava un hospital, i a més en feia l'olor. Aquella pudor de desinfectant tan característica de les clíniques que se't clava al nas i no pots treure-te-la fins que en surts. Tornava a estar a casa, m'hi havia dut el meu guardià amb un vehicle tan blanc com l'habitació on havia estat reclosa. Vaig engegar la tele, volia saber què havia passat durant les tres setmanes que vaig estar tancada en aquell lloc estrany. El

món s'havia convertit en un lloc caòtic. Els locutors aconsellaven no sortir de casa mentre mostraven imatges de persones mortes pels carrers, atracadors de bancs i bandes organitzades robant en supermercats. Però el que em feia patir a mi realment era, com em guanyaria la vida ara que un bitxo invisible estava fent la feina bruta per mi?

TANATOPRÀXIA

Marta Amigo

El Gerard sempre havia volgut treballar en un tanatori. De petit organitzava els funerals dels ratolins que la gata matava d'una urpada però que mai no es cruspia perquè tenia l'estómac ple de tonyina. Uns anys després va encarregar-se d'enterrar la gata sota una vella olivera perquè no suportava la idea de lliurar-la a uns desconeguts que l'abocarien ves a saber on. La va raspallar amb tot l'amor del que era capaç i la va col·locar en la seva posició preferida, com si dormís damunt el vell coixí del balancí de l'àvia. El Gerard tenia cura de qualsevol ésser viu que s'hagués lliurat a la mort. Per a ell, una mosca mereixia el mateix respecte que una papallona i s'entretenia en preparar-la pel seu darrer vol. Quan va morir l'àvia, el van estomacar de valent perquè va gosar pentinar-la, pintar-li els llavis i posar-li una mica de coloret a les galtes esgrogueïdes per la mort. Els pares el van portar a un psiquiatra de la capital que li va diagnosticar tanatomania i li va donar ansiolítics que mai no es va prendre. Se'ls posava sota la llengua i després els llençava dins la copa de vi del pare, que des d'aquell dia es va convertir en un home gandul. Bé, de gandul ja ho era, però la combinació d'alcohol i ansiolítics el mantenien en un estat de semiconsciència que el Gerard trobava d'allò més plaent. Ja no l'insultava ni li deia fill del diable. La mare també semblava complaguda amb aquell canvi tan sobtat. El pare mai no es va tornar a qüestionar la seva paternitat i la vida familiar era una bassa d'oli.

El Gerard sabia que no era pas possible compartir la seva vocació amb les persones que l'envoltaven. Quan ho intentava, fugien d'ell com el diable de la creu. Prest es va acostumar a la solitud, i tan aviat com va complir els divuit anys va matricular-se a un curs de tècnic en tanatoestètica i tanatopràxia. En només tres-centes cinquanta hores aprendria a conservar i embalsamar cossos inerts amb productes biocides, a reconstruir-los si feia falta i a maquillar-los perquè fessin goig. L'embargava una eufòria aclaparadora. El curs incloïa cent hores de pràctiques en un tanatori. Un cop va haver-se matriculat, va prémer amb força el document que donava fe de la seva vocació. I va plorar dolçament a l'ombra del xiprer que hi havia camí del cementiri de la petita població on vivia. Es traslladaria a la ciutat i allà viuria entregat en cos i ànima a la cura dels morts. Els acaronaria amb afecte i els obriria la porta del més enllà amb un somriure.

La vocació del Gerard aviat va cridar l'atenció dels seus professors. La majoria d'alumnes només buscaven una sortida professional o tenien un interès purament científic. El Gerard, en canvi, s'estimava els morts i les cent hores de pràctiques van convertir-se en les cent hores més felices de la seva vida, sobretot quan es tractava d'embalsamar una pobra ànima finada. El Gerard els rentava curosament amb substàncies que destruïen els gèrmens i els netejava el nas i la boca sense deformar-los. Calia posar un parell de cotonets als orificis nasals i cosir la boca per evitar qualsevol